

15
B. C. D.
DISSERTATIONEM JURIDICAM
DE
PRÆROGATI-
VA LINEARUM
IN SUCCESSIONE,

EX II. FEUD. 50.

PERMISSV ILLUSTRIS JCTORUM
ORDINIS,
PRAESIDE

JEREM. EBERHARDO
LINCKIO,

ARGENTOR. PHILOS. D. & J.U.LIC.
PLACIDÆ ERUDITORUM CENSURÆ
EXPONIT

AD DIEM MARTII, MDCCIX.

H. L. Q. C.

RESPONDENS

NICOLAUS CHRISTOPH. KOB,
HILDBURGHUSA FRANCUS.

VITEMBERGÆ SAXONVM,

Typis CHRISTIANI SCHRÖDTERI, Acad. Typogr. 40.

224.

DISSERTATIONIS
DE
PRÆROGATIVA LINEA-
RUM IN SUCCESSIONE.

ex II. Feud. 50.

SECTIO I.

§. I.

On sine discrimine dici debet, in Successione allodiali *graduum personalium* tantum prærogativam attendi, lineæque autem proximitatem negligi, quippe facillima instantia hanc oppugnare licet sententiam. Linea recta enim in infinitum præcedens manifestò lineæ prærogativam de Jure quoque Romano fundat. Ast forsitan de linearum collateralium respectu dissentientibus sermo est? Fateor hic ea non incedi via, qua secundum æquitatis imò & Ju-
A ris

2
ris feudalis normam in certis casibus opus est, nihil-
Nov. 118. c. 3. ominus tamen aliqua reperies vestigia; Fratrum filii
v. s. unde *excludunt Patrum defuncti, uterque tamen defuncto est*
conseq. *conjunctus III. gradu.* Quid hoc aliud est, quam ob-
servare propinquitatem lineæ, in qua fratrum filii
sunt positi? Nam defuncti & fratrum filiorum
stipes communis defuncto propior est, quam stipes
communis Patrum & illum consanguinitate jungens.
Regerunt tamen illam fratrum filiorum præla-
tionem non radicari in lineæ proximitate sed potius
in prioritate gradus, quem nobile Repræsentationis
beneficium assignat, itaque notum esse, hosce illis vi
gradus secundi, quem repræsentant, anteferri, adeo-
que ipso jure tertio gradu conjunctos excludere. Sed
primo quidem ipsum Jus Repræsentationis fundatum
est in propiori lineæ; 2. Si nec hoc esset, falsum est,
fratrum filios in respectu ad Patrum defuncti illo ju-
re uti, sed ratione fratrum defuncti, ut in NB. *eadem*
linea competentes successores gradu congruo æqua-
re queant. Hinc, si fratrum liberi soli concurrunt,
non in stirpes ut antea, sed in capita, non ex jure
Arg. R. l. de transmissio, sed proprio succedunt, firmissimo iterum
Ao. 1529. §. argumento, eos non ob graduum præcellentiam Patrum
Item qd N. defuncti anteponi; quam rationem sine dubio secuta
118. c. 3. DIVI AUGUSTI ELECT. SAX. CONSTITUTIO,
XVIII. P. 3. qua sancitum ut fratrum liberi defuncti Patrum ex-
cludant.

§. II.

Si vero putaveris, me hoc ipso Jus repræsentati-
onis in lineæ collateralis simpliciter extruere, oppidò fal-
leris, quia vestigia tantum quædam linealis successi-
onis,

onis te reperturum esse dixi, quorum continuanda series à Legislatore impedita est. Plenior tamen in jure Feud. Longobardico illi locus est, non tantum. justo ratiocinio, sed & expresso textu circumseptus. Si enim rationibus pugnandum esset, *succeffio linealis* ponderosiores rationes habens *vulgari graduali* palmam jamdiu eripuisset. Pater enim meus seu alius feudum in me transferendo præsumitur magis mihi & omnibus posteris suis illud concessisse aut concedere saltem velle, quam ascendentibus aut fratri suo & ejus descend. cum minor magis descendat quam ascendat aut in parallelo maneat. Igitur ut huic præsumptioni satisfiat, feudum prius in fratris mei transferatur lineam oportet, antequam Patruï mei linea jus quoddam in illo sibi prætereat. Porro, quicumque defuncto per plures stipites communes e.g. duos, tres &c. junguntur, illorum quoque jus sanguinis multiplicatum, imò validius censendum præ illis, qui per pauciores e.g. unum, duos &c. defuncti cognationi miscentur. Jam autem qui in proxima defuncti linea constituitur, non tantum ultimum ejus stipitem sed & illum, per quem in remotiori linea positus gradu tamen æqualis l. propior succellionem prætereat, necessario attingit.

§. III.

In hasce sine dubio rationes junctis aliis penetravit Textus illustris II. Feud. 50. quem pro re nata s. Dummodo scias, apponere lubet:

„Dummodo scias, quod si quis habens beneficium,
„quatuor superstitionibus filiis decedat, & feudum ad u-
„num solum ex divisione perveniat, & iste superstitionibus
„filiis

„filiis duobus vel tribus decedat, qui Patruales di-
 „cuntur & ad *unum eorum* beneficium feudi ex *diviso-*
 „*ne* perveniat: & similiter iste superstitibus filiis qui
 „patruales dicuntur, ad *quorum unum* feudum simi-
 „liter pervenit: sicut etiam ex aliis superioribus
 „vel primis fratribus supersunt masculi. Si ille,
 „qui feudum habet, decesserit nullo filio relicto: An
 „ad omnes & ad quos perveniat, quæritur? Respon-
 „deo, *ad solos & ad omnes, qui ex illa linea sunt, ex*
 „*qua iste fuit.* Et hoc est, quod dicitur ad proxi-
 „miores pertinere. Isti vero proximiores esse di-
 „cuntur respectu aliarum *linearum*. Sed omnibus
 „ex hac *linea* deficientibus, *omnes alie linea aquali-*
 „*ter* vocantur.

Hic manifestissimum successionis cujusdam linearis
 fundamentum adesse cernitur. Non me latet, Con-
 summatissimos JCTos occasione hujus textus magnas
 excitasse lites, quibus componendis etiam peritiores
 impares se judicaverunt. Ideoque à materia hac potius
 abstinere debuissim. Sed quemadmodum in Theatro
 scientiæ utrumque pulchrum est & vincere & vinci,
 ita debiles meos humeros discendi excusabit ardor.
 Et licet crambe bis vel ter cocta fastidium plerum-
 que creet, id tamen non contingit nisi delicatulis. In
 quorum gratiam & necesse fuit, in hac Dissert. alia
 quædam addere. Sicut & hoc apud illos me excusa-
 bit, quod nullius ferè sententiam unice sectatus sim, sed
 ex quolibet optimum quodque in gustus mei usum se-
 legerim.

§. IV.

Liceat ergo mihi eam arripere opinionem, quæ
 succes-

5
successionem linearem nec in totum eliminet, nec
contra Legis mentem extendat; Ante omnia Casum
ritè formandum esse duco. Sempronius, sive sit pri-
mus acquirens sive primi acquirentis successor habet
beneficium & decedit quatuor superstitibus filiis. Hi
hereditatem totam dividunt & UNI sive Primogeni-
to s. Secundogenito &c. TITIO feudum cedunt, sibi
vel alia feuda cum hoc non coherencia vel allodialia
pro rata distribuentes. TITIUS decedit Cajo & Mæ-
vio relicto, qui rursus eandem eodem modo institu-
unt divisionem & Cajo, qui feudum solus accepit, de-
functo, inter filios ejus rursus Lucii tantum ratio ha-
betur in feudo. Interim ex Titii reliquis filiis & ex
tribus superioribus fratribus masculi quoque patruels
descenderunt, qui, cum Lucius nullum post se relinque-
ret filium, omnes vel ad minimum seu linea seu gradu
propiores successionem prætenderunt, Hinc quæsi-
erunt: *An ad omnes vel ad quos feudum pervenire debeat.*

§. V.

Hæc est species facti, cui hoc responsum à Juris
feudalis Prudentibus datum fuit: Ad solos & ad om-
nes feudum pertinere (habita tamen gradus ratio-
ne in linea) qui ex illa linea generali, (habita iterum in
hac specialium s. subordinatarum & in his graduum
ratione) sunt, ex qua Lucius defunctus fuit & ad quam
feudum ex divisione primæva pervenit, omnibus autem
ex hac linea generali deficientibus, omnes aliæ lineæ
generales, quarum stipites communes in divisionem illam
primævam consenserunt æqualiter sine prærogativa admit-
tuntur, tum quod ratio linealis successionis cesset, tum quod

A 3

omnes

6
omnes illa linea generales qua in successionem prætendunt, æquali gradu à se invicem distent.

§. VI.

Notes hinc I. ante omnia ex quatuor primis supersticibus filiis quatuor lineas generales oriri, in quarum unam feudum ex divisione ingressum; Ergo II. observes quatuor has lineas, uti stipites (qui fratres sunt) æquali gradu a se invicem distare. III. In generalibus rursus nasci speciales s. subalternas. IV. Feudistam dum de linea succedente loquitur & de generali & huic subordinatis secundum prærogativam tamen gradus in qualibet linea cogitasse. V. Ex mente dividendum primævorum *uni tantum* feudi possessionem tributam esse & quidem VI. usque ad lineæ rectæ interitum. Hinc VII. collateralibus omnibus in lineam *hanc* rectam usque ad primum possessorem influentibus *jus proxime linea* eveniente casu acquisitum esse. VIII. Feudodevoluto ad collaterales lineas lineæ privilegiatæ non necessariò uni soli ejus possessionem adjudicandum esse. Hinc IX. ad omnes & solos, qui sunt ex defuncti linea pervenire.

§. VII.

Quid *linea*, quid *gradus* sit? Tyrones norunt. Illud tantum majoris illustrationis causa præmittendum erit, lineas ipsas quoque in respectu aliarum à se invicem distare, quam distantiam similiter gradum appellandum esse res ipsa dicitur; Sua sponte ergo gradum in genere dividi posse cernis in *linealem* & *personalem*, indeque propullulare Successionem *linealem* & *personalem* s. *gradualem* in specie. Est ergo Successio linealis,

7
alis, in qua gradus linealis primò ratio habetur, post personalis, s. qua proximitas gradus primò in linea post in persona queritur. His annotatis cum ILLUSTRIS COCCEJO sic concludo: Si feudum sæpius (probato aliquatenus mysterio tri-næ devolutionis) ex divisione ad primogenitum (sive ad u-um) ejusdem lineæ generalis, in quam feudum hoc singu-lari modo intravit, pervenerit, usu introducta videtur linea-rum proximitas s. gradus linealis, donec aliquis ex ea super-est: Eavero extincta, redit inter reliquas lineas proximitas graduum vulgariarum sive personalium.

Hypomn.
feud. tit. X.
§. 15.

§. VIII.

Illud nil interest, an feudum sæpius ex divisi-one ad *Primogenitum* sive *Ultragenitum* perveniat, semper enim audio Feudistam loquentem de Uno e-orum. Ast unus eorum etiam est secundogenitus pa-riter ac primogenitus. Neque in hac varietate ma-jor difficultas oritur in investigatione proximitatis cum ultimi possessoris linea specialis nihilominus, li-cet per varios anfractus, ad suæ lineæ generalis au-torem, si opus est, deducere possit. Usu ergo intro-ducta videtur linearum proximitas sive quod eodem redit *gradus linealis*. Prius enim hic lineæ rationem habeo, quam personæ.

§. IX.

Usus autem ille introducit per pactum à Le-ge inter dividendes præsumtum, utpote qui eius, cui feudum cessere, descendantibus omnibus quoque, cessisse censentur, donec aliquis ex ejus linea super-est, etsi in ea non semper primogeniti ratio habita fuerit; Dummodo *linus*. Nam *Primogenitura*, qua pri-mogeni-

8
mogenitura non inducit linearum proximitatem, sed quâ specialis prælatio huic vel illi lineæ à rerum harum arbitro destinata, quis enim negare vellet, ea facilitate Jus Ultragenituræ, quâ Jus primogenituræ, introduci posse; Neque prærogativa primorumgenitorum in Natura fundata est, sed in mero hominum arbitrio. Hæc autem lineæ proximitas tamdiu durat, quæmdiu ratio ejus; Simul ac enim non amplius respici potest ad lineam ejus, qui individuum feudi possessionem primus habuit, proximitas lineæ etiam deficit.

§. X.

Negant Dissidentes, in textu nostro lineæ rationem haberi, sed potius gradus: *Quod enim ajunt, lineæ mentio fiat, non ex vi lineæ oritur, sed quia proximitas gradus in illa lineæ continetur.* Atqui ego dico proximitatem gradus non semper in illa lineæ contineri; Ubicunque ergo gradu propiores in lineæ remotiori à gradu remotioribus in lineæ propiori excluduntur, ibi certe ob graduum personalium proximitatem lineæ non potest dici propinquior. Si autem gradu remotiores in lineæ propiori propiores in lineæ remotiori excludunt, id necessario ex *vi lineæ* oritur, cum, ut remotiores gradu gradus propinquitatem allegare nequeant. Nec frustra textus noster: Ad solos & ad omnes, qui ex illa lineæ sunt, ex qua iste (defunctus, fuit. Ait: *ad solos*, qui ex defuncti lineæ sunt, Ergo non ad alios, qui extra illam sunt, jam autem extra illam possunt propiores gradu existere, ergo propiores gradu extra illam excluduntur; Si autem hi excluduntur, evidentissime patet, lineam quâ lineam præla-

9
prælationem operari, (si propior est,) non gradum,
personalem.

§. XI.

Instas; Esse hoc jus singulare, atque naturam specialem successionis feudalis in eo sitam, quod descendentes in linea transversa semper excludant ascendentes in resp. ad ultimum defunctum, Ergo non primario ac per se, sed per accidens & consequenter tantum nomen & rationem lineæ hic haberi, ac adeoque absurdum esse novam speciem successionis effingere velle. Verum enim vero Consequentia hæc est lubrica; Non inficias eo, hoc jus esse singulare, interim tamen non obstat quo minus habeat suam rationem. Nam & exceptiones à regula suam habent regulam; Legislator quippe naturam hanc specialem success. feud. linearum proximitati superstruit & ita concludit: Quicumque sunt ex illa linea in quam feudum ingressum est per Defunctum & ejus Majores, illi & non alii ad successionem admittuntur; Ergo ex voluntate Legislatoris sive potius intentione Consuetudinis vi lineæ in hoc feudo succeditur. Porro Successio linealis sive sit agnatica sive cognatica ex jure Primogenituræ etiam naturam habet specialem distinctam à vulgaribus Success. Oritur namque non ex indole successionis sed ex speciali pacto, Anne igitur, quia specialem naturam habet, successionis linealis nomine insigniri non poterit? Anne in illa succedens non etiam vi lineæ succedit? Cæterum quia Jus hoc est singulare, singularis etiam species successionis oritur, quam ob lineam primario considerandam linealem rectissime nomeno.

§. XII.

Objicitur adhuc successioni lineari textus 2. feud.

B

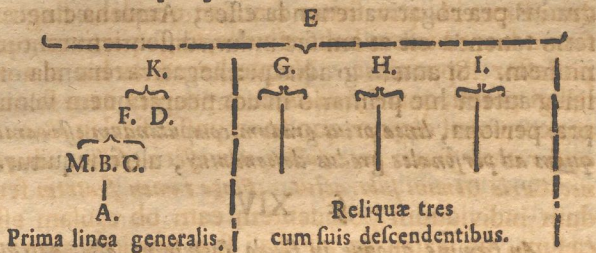
37. ubi

37. ubi in casu felonie idem prorsus observare jubet Feudista, *quantum ad ordinem gradus, qui continetur in legibus*; sed non obest. Sermo n. ibi est de feudo dividuo; Patet id, quia frater fratrem occidens fingitur totam hæreditatem habere velle, Ergo partis tantum possessor supponitur. Neque hereditas hic alia intelligi potest, quam *feudalis*, cum propter eam feloniam committi dicatur, quod non posset fieri in *allogiali*, *ejus ratione frater interfectus non esset vasallus, ideoque nec Curia Domini subtractus. Finge tamen fratrem feudum individuum possidentem eam ob causam esse cæsum, ut fratricida allogiali suæ portioni alteram feudalem adjiciat, verba quantum ad ordinem gradus qui continetur in legibus, nil contra me efficient. Supposito enim feudi possessore secundum normam 2. feud. 50. quia feloniam erga Dominum non est facta directo ad agnatum proximiorum (sc. ad eum qui est ex delinquentis linea, nam hoc est ad proximiores pertinere II. feud. 50. nec obest, quod hic nullus sit defunctus, cum delinquens habeatur hic pro feudaliter mortuo) feudum pertinebit, si paternum fuerit, eodem prorsus observando NB. quantum ad ordinem gradus (personalis) qui continetur in legibus Civilibus, quantum enim ad ordinem lineæ II. feud. 50. ut jam dictum, disponitur. Uti ergo nulla est consequentia: *Observari debet idem, quantum ad ordinem gradus personalis, qui continetur in legibus. E. idem non debet observari, quantum ad ordinem lineæ qui continetur in dispositione feudali*, ita gradus in hoc textu non excludit lineam, quod particula *quantum* sat probare potest.*

§. XIII.

Linearum igitur proximitatem allegant *Soli & omnes,*

11
omnes, qui sunt ex linea, ex qua defunctus fuit, & in quam feudum individuum ingressum est. Illustrationis causa hoc Schema perspiciatur.

Ergo respectu aliarum linearum generalium, quas G. H. I. conficiunt, ad solos & ad omnes pertinet feudum qui sunt ex linea generali (quam K. orditur) ex qua defunctus fuit. Ad defuncti A. ergo lineam generalem M. C. D. usque ad K. illud pertinebit, sed quia linea hæc generalis rursus dispescitur in alias speciales & defuncto vel remotiores vel propiores e.g. K. D. & K. F. B. C. & lineæ prima ratio habetur in textu, non gradus personalis, hinc linea propior gradu sine dubio excludet remotiorem, atque ita in hoc Schemate Lineæ M. C. cum descendantibus excludet D. atq; apud hos solos & omnes, servato ut dixi gradu lineali, tandiu subsistitur, donec aliquis ex ea superest. Quibus omnibus deficientibus gradus linealis prærogativa cessabit, quia reliquæ lineæ G. H. I. non tantum à primo acquirente E. æqualiter distant, sed quod illæ lineæ defecerint, quarum stipitibus individua feudi possessio est tradita. Nec obstat, quod dicatur *ad omnes & ad solos* pertinere, qui ex linea defuncti sunt,

B 2

Ergo

Ergo inanem esse illam distinctionem inter lineas generales & speciales; Nam si ad omnes & ad solos sine distinctione pertinere deberet feudum, etiam nec gradus prærogativa tenenda esset; Atqui hæc necessariò tenenda est etiam secundum dissentientem opinionem. Si autem gradus prærogativa tenenda est, linea autem hic primariò in considerationem veniat præ persona, *linea prius gradum computandum esse, antequam ad personales gradus descendatur*, ultrò sequitur.

§. XIV.

An femina quoque in feudo foeminino, alias autem; prorsus coincidente cum illo, quod in textu proponitur, comprehendantur sub illis omnibus & solis, qui ex linea defuncti sunt, quæstionis est haud contemnendæ. Graviter enim id negare videtur textus 2. feud. 17. ubi hæc habentur; Non patet locus femina donec masculus superest ex eo, qui primus de hoc feudo fuerit investitus. Ergo ad alias lineas generales, in quibus masculi sunt, feudum, neglecta femina, devolvetur. Responderi posset, plane alium Casum inibi contineri; sermo enim est de feudo ad plures lineas ex æquo perveniente, Ergo Regula ad hunc casum applicata ad dissimilem extendi nequit; Esse quidem Regulam generalem, Fœminas deficientibus masculis demum succedere, sed hanc formulam secundum naturam feudi substrati explicari debere. Quemadmodum igitur feuda sunt, quæ masculos omnes simpliciter ex omnibus lineis promiscue ad sui possessionem vocant, alia vero, quæ secundum quid ex una linea post aliam, ita etiam fœminas vel simpliciter deficientibus masculis succedere sequitur,

quitur, vel, *secundum quid, deficientibus np. masculis* in lineis tantum admissis. 13

§. XV.

Natura tamen successionis feudalis alioquin abhorrens à fœminarum admiffione hanc distinctionem vix approbabit. Hinc neque Dominus neque Lex, hoc succedentium pactum, quo per individuitatem feudi lineæ proximitas inducitur, approbans, etiam si fœminis, *deficientibus masculis*, hoc feudum concesserit, illis aliquod pinguius jus dedisse ratione successionis linealis, neque Vasalli in feudo fœmin. proximitatem lineæ inducentes, (quia in dubio nemo suum jactare creditur,) eo ipso sese fœminis ultimo demum loco vocandis posthabuisse præsumendi sunt. Quin & si Vasalli sese posthabuissent, Dominus tamen ex pacto hoc præjudicium nullum capere potest; Quo magis enim fœminæ excluduntur, eo major spes Domino illucescit ad feudi aperturam: Itaque sicut sine consensu Domini Vasalli formulam *Masculi & femina* non possunt mutare in formulam *Masculi ut femina*, ita nec hinc intentionem Domini sine ejus consensu limitare. Imò si ipse Dominus in tenore investituræ lineæ proximitatem induxisset, & fœminas deficientibus masculis simpliciter succedere jussisset, nondum probari posset, eas quoque sub beneficio success. lineal. esse comprehensas, cum salvis literis investituræ fœminæ post omnes masculos deficientes vocari possint, juraque singularia strictæ interpretationis sint.

§. XVI.

Nisi in tenore investituræ adsit formula, *Femina*

B 3

ut ma.

ut masculi; Deficientibus masculis in qualibet linea; aut feudum ejus sit conditionis, in quo foeminae ut masculi solent succedere, uti hodie feuda saepius solent dari zum Geldrischen / Clevischen / Zutpenschchen / Flandrischen / Münsterischen / Fuldischen &c. Rechten / in quibus ante masculos posteriores, foeminae facilius succedunt; Sic enim mens ubique satis clara est, nulliusque dubii.

Sand. Con-
suet. Geldr.
tit. 3. c. 1. per
tot.
Illustr. Coc-
cejus Disp.
de Feud.
Fuld. §. 10.

§. XVII.

Num sub illis solis & omnibus, qui ex defuncti linea sunt, etiam comprehendantur Furiosi, mente capti, Surdi & Muti, Cæci, disquiratur. Resp. Neg. per textum 2. feud. 36. & amplio, id nequidem fieri in feudo Franco, nisi id in investitura comprehensum, aut furiosus dilucida habeat intervalla. Inhabili tamen excluso, filio ejus perfecto non nocet, modo non, antequam filius natus aut pro nato habetur, ad aliam lineam jam sit devolutum. *Num & Clerici Monachique repelluntur?* Utrique regulariter 2. feud. 30. §. Ex hoc. *An & Hermaphroditi?* Si masculinus sexus prævaleat, admittuntur, si non, in feudo foem. regulariter non aliter admittuntur, nisi in subsidium, post omnes alias lineas quamdiu masculi existunt. *Quid si uterque sexus prævaleat?* Esse hunc casum Metaphysicum omnes Physici & Medici saniores affirmant; Itaque pro Entibus rationis & Chimæris Jura scripta esse nego.

Struv. Synt.
I. F. Cap. 9.
§. 10. n. 8.

§. XVIII.

De Legitimatæ difficultior quæstio: Sed Difficultas illa magis oritur ex DD. commentatione ad 2. feud. 26. quam ex ipso textu. Ego contra communem sententiam

15
tiam Naturales omnes in genere, legitimatos s. per rescriptum Principis sive per subsequens matrimonium Jure feud. Longob. inhabiles esse puto. Ipse textus distinctionem nullam adducit, cur ergo contra mentem legis violentam distinctionem ex Jure Civ. superinducerem? In toto porro corpore Consuet. feudd. ne *quod* quidem de distinctione inter legitimatos post & ante delatam aliis sessionem invenitur. Itaque neque in subsidium neque soli, nec cum aliis ex mente Jur. Feud. legitimati per subsequens matrimonium aliiq; vocantur. Alia plane causa est ante ritus ecclesiasticos post consensum tamen matrim. conceptorum vel natorum, qui omni Jure communi legitimi sunt, etiam Jure Canonico, cum benedictio mystica ceremonia sit Ecclesiastica Juri Civ. & feud. incognita, insuperque matrimonii, si non accidentale, naturale tantum requisitum hodie cluat, quod ex Praxi Belgica abunde constare debet.

vid. Struv.

Synt. Jur.

feud. c. 9. §.

3. n. 13.

C. 9. X. qui

fil.

vid. Ben-

them Hot-

ländischer

Kirchens

Staat.

§. XIX.

Linea, ut dictum, defuncti extincta, redit inter reliquas lineas proximitas graduum personalium, utpote, quæ omnes æqualiter admittuntur, non tantum ex ea ratione, quod lineæ deficientis collaterales æqualiter à communi stipite distent, sed & quod in una eque ac in altera rursus gradus personalis prima ratio habeatur. Et hic est genuinus sensus verbi ÆQUALITER, cum casu textus egregiè conspirans. Frustranea ergo sunt, quæ ajunt, Longobardos Latinæ Linguæ ignaros pro voce similiter ÆQUALITER dixisse, & idcirco proximitatem linearum in omnibus illis aliis lineis,

lineis, in quas feudum ex divisione non intravit, etiam attendendam esse. Non enim adest urgens necessitas, hæc de Longobardis præsumendi, præprimis cum tam ex hoc nostro, quam aliis textibus clare demonstrari posset, eos vim vocis SIMILITER aptè intellexisse & optimè à voce ÆQUALITER separasse.

§. XX.

Hoc ipso tamen, ut jam præoccupavi aliquatenus, quod omnes aliæ lineæ æqualiter vocantur, gradus respectus non tollitur; Nec valet hæc consequentia, Lineæ omnes æqualiter vocantur, E. in quavis lineæ proximitas gradus negligenda est. Nam, uti lineæ possunt esse æquales & tamen relatæ aliæ inæqualis gradus personas continere, ita lineæ æqualiter vocari possunt, & tamen personas inæqualiter vocandas continere. *Non enim gradus, sed lineæ, æqualiter vocantur, que positis ad succedendum requisitis etiam circa inæquales gradus æquale jus habent.* Quin & inæquales lineas ob æquale jus circa gradus observandum, cum aliis æqualiter vocari posse non est absurdum.

§. XXI.

Si vero feudum ad alias lineas æqualiter transmissum rursus ex divisione ad unum perveniat, hicque superstitibus pluribus filiis decedat & ab his horumque descendantibus ad primogenitum sive unum eorum sæpius iterum devolvatur, tunc linearum prærogativam reverti quilibet conjecturari potest. Æquitas enim in paribus causis paria jura desiderat.

II. feud: 54.

§. XXII.

§. XXII.

Ex hæcenus allatis facile quis regulam adstruxerit, quod *linearum proximitas tantum oriatur in illis lineis, in quas individua feudi possessio sæpius intravit, quarumque una, exclusa altera, sola ad successionem admissa est.* Nimirum semper observare licet individuitatem feudi in unam tantum personam sæpius transmissi, usque dum *Unius illius linea* in descendantibus defectū fatalem est passa. Non tamen Individuitas feudi sæpius devoluti *ex se spectata* linearum prærogativam causatur, uti neque primogenituram, quod recte docuit *Arnold. Lingelbrecht.* Sed *ex mente Legislatoris & Consuetudinis sive pacto dividendum hereditatem hac feudi qualitas hanc vim lucrari potest.* Hinc iusta connexio ex textu: *Quicumque, exclusis aliis, sæpius uni tantum possessionem individuum tribuit, sicque unius potius stirpi rem sæpius concedit, quam aliorum quos exclusit, ille linearum prærogativam per crebram individuitatem possessionis inducit; Atqui Dividentes illi quatuor K. G. H. I. id fecerunt, E.* Cum igitur lineæ prærogativa per individuitatem feudi introducta sit, adeoque lineæ potius ratio habeatur, quam personæ; in successione autem gradus observandi sint, qui primò computantur in linea recta, post collateralis, perpetua exinde nascitur regula: *Lineas descendentes excludere ascendentes, etiam si inter ascendentes lineas personæ gradu propiores sint, adeoque notandum omnino, ex hoc textu Juri Civili incognitum Jus representationis generari, in eo tamen à vulgari differre, quod personæ vi illius gradum linealem five*

de Success.
in Electo-
rat. §. 78. &
sqq.

C

compo.

compositum, vi hujus vero personæ gradum personalem & simplicem repræsentent.

§. XXIII.

Dices; argumentum in §. anteced. propositum etiam processurum in feudis dividuis: Nam quicumque exclusis aliis sæpius uni tantum partem feudi tribuit, sicque unius potius stirpi partem concedit quam aliorum, qui partem illam non acceperunt, ille prærogativam linearum etiam inducit per dividuitatem; Atqui posterius est absurdum E. & prius. Verum enim vero jam supra dixi, individuitatem ut individuitatem non causari linearum proximitatem, quam potius operaretur gradus linealis propior per voluntatem de successione disponentium. Hinc quia gradus linealis propior eam non ubique producit, quod videmus tam in success. allod. quam feud. & tamen in hoc juris singularis textu gradum linealem cum sua prærogativa triumphare cernamus, necessario supponenda est causa impulsiva, qua Consuetudo feudalis mota est, eum gradus linealis effectum procreandi, in aliis causis cessantem. Ratio juris non addita est in textu; Ergo ratio in circumstantiis facti quærenda est, nam & ex facto jus eruendum esse in aprico est. Quia igitur videmus, feudum non dividi, sed semper *in linea recta sæpius ab uno in unum transferri*, & in casu defectus ultimi possessoris *linealem successionem præcipi*, manifestò sequitur, hunc textum ad eos tantum casus necessaria consequentia restringendum esse, qui de successione in feudum *individuum, ab uno in unum in linea recta* sæpius devolutum disceptant, usque dum de alia Consuetudinis mente constet, quam temerè & abs.

19
& absque ratione extendere sive restringere (etiam si forte fortuna intentio Legis. acu tangeretur) in nostra non est potestate, animumque interpretandi nimis licentiosum proderet. Itaque Consequentia mea utique esset absurda, si diceretur individuitas, ut Srylo Curia Scholastico loquar, causalitas immediata & adæquata linearum proximitatis; Sed hoc non dixi, utpote cum sit mediata tantum, mediante nimirum voluntate Legislatoris, qui præcise vult, ut in hoc feudorum genere individuitas linearum proximitatem operetur. Itaque supposito hoc textu Major mea est suffulta, subducto labitur. Ego de individuitate habeo textum, qui ita ratiocinatur. E. consequentia mea Juri est superstructa, Major argumenti oppositi textu caret, cum de feudo dividuo altum sit silentium, Ergo ab illo ad hoc titubans est illatio.

§. XXIV.

Nota ergo in feudis dividuis successionem linearem cadere, firmiterque mihi persuasum habeo contra multorum opinionem; Nepotem ex fratre à Patruo excludi. Interpretatio enim juris singularis est restrictiva, atque ideò extensivæ præferenda regulariter nisi ratio, sub quam venit casus, ad quem extensio facienda est, sit causa unica & adæquata, quæ LLatorem movit, ut docet H. Grotius. Quis autem non videt successiones in feudis dividuis toto cælo differre ab individuis, ut adeoque ratio, quæ ex individuitate fluit, ad feuda dividua æquè sese habeat ac visibile, ad invisibile. Neque enim ratio hujus textus cum dissentientibus in natura generali successionis feudalis circa descendentes, qui ascendentes omnes

Zœf. de
feud. c. 10. §.

40. Struv. c.

9. §. 7. n. 4.

Ludw. in.

Tr. p. 216.

Eyben E-

lect. feud. c.

7. §. 14.

l. 2. de I. B. &

P. c. XVI. §.

20. 2. citatus

a B. Schilt.

in Diff. de

Nat. Suc-

cess. feud. C.

IV. §. 16.

C 2 *ad huc aliosum* exclu-

excludunt, quæri potest, cum jus singulare hic contineatur, ut verba: *Dummodo scias & Respondeo &c.* satis inuunt, adeoque negandum sit illud suppositum, quod nec 2. probari poterit ex *pr.* nostri textus, ibi: *Successionis feudi talis est natura, quod ascendentes non succedant.* Siquidem hæc verba intelligenda necessario sunt de ascendentibus in linea recta, non de illis in transversali; Si enim hoc esset, ascendentes in linea transversali, deficientibus etiam descendentibus collateralibus plane non admitterentur, quod contra omnem experientiam & theoriam assereretur.

§. XXV.

Nota porro, Lineam, in qua *devolutio feudi in unum*, initium capit, jus proximæ lineæ tum demum acquirere, si devolutio sit multiplicata. Duo enim puncta sunt hujus juris introducendi, 1. *Individuitas* & 2. *propagatio ejusdem.* Ergo Fratris nepos à Patruo defuncti excluditur in casu non propagatæ individuitatis. In casu propagatæ Patruus excludetur. Cæterum ad normam successionis hujus Tutelam quoque mensurandam esse, quilibet jam cernit, oriturque; ultrò distinctio *Tutela linealis & gradualis in specie.* Hæc jure Comm. Civ. in alodialibus & Feudali in feudis dividuis, illa in feudis ab uno ad unum devolvendis se sistit; Proximioris ergo lineæ agnati, habita tamen inter se graduum personalium ratione, Tutores existunt. In feudo fœmineo non aliter Cognatus, nisi deficientibus omnibus agnatis à primo acquirente descendentibus, habita iterum prius linearum, post graduum personalium ratione, Tutelæ munus suscipit; Quo enim modo quis succedit, eo quoque tutor est per tritissima jura, adeoque brevissimis hæc tantum indicasse sufficiat.

DIS-

DISSERTATIONIS
DE
PRÆROGATIVA LINEA-
RUM IN SUCCESSIONE.

ex II. Feud. 50.

SECTIO II.

§. I.

Quoad Praxin Juris Longobardici in terris Europæis, ubi illud receptum est, aliqua tangenda sunt, absque enim applicatione illius dicta peregrina forent. Recipitur autem Jus quoddam aut *cum abrogatione antiquioris*, aut *in subsidium retenti*. Illud, cum Jus Longob. ex Scholis in tribunalia Europæa serperet, factum esse nunquam ostendi potest, uti & id ipsum Celebratissimus B. Schiltzerus in præfat. Juri Allem. præfixa solidissimo demonstravit judicio. Subsidiariam ergo tantum auctoritatem sibi vindicare poterit, qualem olim forsitan habuit Jus honorarium à Prætoribus Romanis Juri Civili adjunctum. Porro Jure hoc subsidiario utentes aut sunt *subditi* aut *certo modo imperantes*; Aliter enim jura observant utrique: Quippe aut introducuntur *per voluntatem superioris*, aut *per vinculum fœderis s. pacti*. Ita totum Imperium cum consensu Statuum tacito vinculum Jur. feud. Longob. admisit, ut eo latere, quo Proceres, ut subditi ad Majestatem Imperatoris & Imperii respiciunt, illius observantiam ex recepto venerarentur. Eo autem latere, quo sese invicem Prin-

C 3 cipes

cipes ut pares Superiorem nullum habentes intuentur, quis Juris Longob. receptionem *per legis nexum* factam dicere cum ratione poterit? Igitur & vi superioritatis suæ contra communia jura subditis suis succedendi normam præscribunt, quam sive in *gradu lineali*, sive in *gradu personali* fundare velint, illorum utique relictum est arbitrio.

§. II.

Videant alii, an Principes, (qui ratione Juris Allemannici, & Saxonici imò & Longobardici eo respectu, quo dixi, utique etiam Majestati Imperii subordinantur,) subditis suis ratione success. linealis alias dederint leges. Plane totum Jus Allemannicum & Saxonicum de Lineali Longobardorum successione tacet. Aliam sanè prædicat, quæ ex antiquissimo *Primogeniture* jure similem habet effectum, de qua latius B. Schilterus & alii. Superinduxerunt autem Status in suis territoriis Juribus Communibus & Civile Rom. & Feudale Itolorum, an hoc ipso & dictam successione? Videtur sane, in quantum nihil abrogatur, sed Juri Patrio additur. Itaque cum videamus Successionem linearem Longobardicam, non tantum magis confirmare eam, quæ Germanis ex *jure Primogenituræ* oritur, quippe eodem ferè modo secundum *gradus lineales* in utraque succeditur, imò uti in appanagiatis, (in quibus Jus primog. cessat) successio linearis, ita & in lineis general. Longob. jure non admittis deficit, sed & magnæ esse superstructam æquitati, ut supra jam innui, quidni Jus Germanicum ab eo suppleri poterit & debeat, *cum receptum sit.*

§. III.

§. III.

Principes quoque erga Principes ex consensu tacito, (qui *pactum ejusdem naturæ inducit*), eo respectu, quo pares sunt, Jure hoc recepto utuntur, quod per contrariam iterum tolli potest voluntatem, quæ tamen haud ita libera est in habitu ad Imperatorem & Imperium, quando nimirum in hujusmodi causis summis subjiuntur tribunalibus. Illud certum est, in feudis individuis & regalibus *per pactum expressum talibus* regulariter Successionem Francicam s. linearem ex jure Primogenituræ valere, sed quia evenire potuit, quod feuda alias dividua ex divisione succedentium uni eorum sæpius adjudicata fuerint, linearum proximitas si primogenito datum feudum, ex *analogo jure primog.* si ultra genito ex *alio pacto presumpo* introducta videri potuisset; Hinc quia Jus Longob. in subsidium assumptum est, hoc vero tacitum succedentium sibi invicem pactum *ed* expressè confirmet, *ut* linearum proximitas per *devolutionem crebram feudi ad unum* in considerationem veniat, optimo fundamento asserere possum, hanc Jur. Longob. dispositionem & hodie adhuc in Imp. R. G. ex unanimi voluntate radios suos legales effundere.

§. IV.

Sed immane quantum à Jure German. iterum restringitur. Nota est omnibus, qui rerum Germanicarum superficiariam saltem notitiam habent, *Virtus investitura simultanea* vulgò der *Gesambten Hand*; Hanc enim, sive ejus renovationem, collaterales non petentes ad feudum etiam antiquum ex jure sanguinis solo

Const. E-
 lect. 32.
 princ. & v.
 Wann sie
 p. 2. H. Pif.
 l. 2. q. 19. n.
 41. & seqq.

solo non admittuntur, per Cap. XXI. Jur. Sax. Feudalis
 textum solennem: *Es wererbet niemant kein Lehn, denn
 allein der Vater auff den Sohn.* Itaque ad oculum claret, Jus
 Longob. in casibus, *ubi omnes alia linea simultaneam
 investituram, seu ejus renovationem non petierunt, repelli,*
 adeoque deficiente hâc omnes alias lineas neque
 secundum linearum proximitatem, neque secundum
 gradus personales, neque æqualiter neque inæqua-
 liter in feudis sæpius ab uno in unum devolutis vocari.
 Non enim Jus. Long. receptum est, ut patrium abo-
 leret; et hæc vis Investituræ simultaneæ adeo gene-
 ralis est, ut sese ad omnia tam regalia, quam minus re-
 galia feuda, etiam ad ea, in quibus successio linearis
 ex jure primogenituræ viget, extendat; Quare et
 collaterales in linea ipsius primogeniti ad simultaneam
 investituram petendam obstricti sunt. *Conf. B. SCHILT.
 Diss. de simultanea Investit. Principum Imp. occasione suc-
 cess. Lauenb. conscripta.*

§. V.

Nondum per hæc tenus dicta Jus Longob. in fora
 Germaniæ receptum sat restrictum est; secundo ad-
 huc limite opus habet. Nam etiam si Feudum ab
 uno in unum sæpius devolutum, lineæque collaterales
 de eodem feudo simultaneè investitæ sint, proximitas
 lineæ nondum exurgit. Uti enim simultanea inve-
 stitura jus sanguinis non tribuit, ita nec proximitatem
 graduum sive linealium sive personalium inducit.
 Unde & simpliciter simultaneè investiti ex Jure
 Sax. communi omnes simul æqualiter succedunt; Ad-
 denda igitur est in pactis simultaneæ investituræ clau-
 sula: *nach rechter Sitzahl*, qua præsentem Jus Longob.

in.

in casu habili suam demum exercebit operationem. In Marchia tamen *clausula illa* simultaneæ investituræ inesse creditur, quod speciale est.

Illustr.
COCCEI.
Hypomn.
feud. tit. X.

§. VI.

Sed & *Jure Allemannico* simultanea investitura Agnatis jus succedendi tribuit, ut itaque textus nonster in terris, quæ illo jure reguntur, rursus eodem restringi debeat modo. Probat id ex lege Universalis Conradi Imperat. Ao. 1027. lata, quam sequitur ipsum Jus Feud. Allem. Cap. LXIII. §. 2. *Es erbet niemand Lebn, wenne der Vater uff den Sun.* Qua etiam ratione moti Celeberrimi Juris Consulti Argentoratenses Responso Ao. 1706. dato Interprete Excellentiss. D. FELTZIO, ob neglectam simultaneæ investituræ renovationem in feudis quibusdam Alsatia superioris pro Illustrissimo DN. DE LA H. contra DNN. B. de R. pronunciarunt, siquidem perpetuus in Alsatia agnatorum mos fuit, renovationem investituræ mutatis possessoribus aut, per se aut procuratorem, (qui Gallis *tenementier*, Germanis *Lebenträger* dicitur,) petere. Ergo Summa, usus Practici in foris Germaniæ, ubi secundum Jus commune judicatur, quoad nostrum textum, huc redit: *In feudo sapius ab uno in unum devoluto per divisionem proximitas linearum tùm demum inducitur, si linea omnes collaterales nach rechter Sipzähl/ aut simul investita aut datis casibus investitura simultaneæ renovationem petierint.* Secundum Jura particularia autem hæc generalis Regula valebit: *In quacunque provincia, ubi Jus Feud. Longob. receptum est, juri communi per speciale statutum quoad investituram simultaneam derogatum est, ibi quoque proximitas linearum in sapius allegato casu laxiori effectu locum habet.* Sic in Marchia formula *nach rechter*

§. 7.
B. Schife.
Dist. de In-
vestit. Si-
mult. Princ.
Cap. II. §. 2.
& 3.

Illustr.
COCCEI.
Hypomn.
feud. tit. X.

D ter

ter *Sitzahl* / in pactis simult. investit. subintelligitur, itaque hac absente *supposito casu textus nostri* proximitas linearum nilominus valebit, quod tamen Juri Sax. (quo sine dubio Marchia alias regitur) utpote quod clausulam illam non praesumit, inconueniens esset.

§. VII.

An illi, quos supra *ex folio & omnibus, qui ex linea defuncti sunt*, per textus feud. exclusi, in Germania quoque excludendi sint, quaeritur: Et primo quidem id de quouis recto feudo seculari ferè clarum est Jure Communi, sed an & de Ecclesiastico? Brocardicum mihi occiditur Germanicum: *Krumbstab schleußt niemand aus.* i. e. Feudum Ecclesiasticum, (quod Germani à Camboca sive pedo pastorali *Krumbstab-Lehen* appellant,) omnes ad successionem admittit, Ergo dato casu ratione feudi Ecclesiastici Mulieres, Clerici, Surdi, muti, Coeci, Legitimati &c. proximitatem lineae allegare poterunt? Sed aliud est, *ex usu locorum sapius & facilius admitti*, aliud vero *generaliter & ex natura rei non excludi*. Vix enim probabitur feuda Ecclesiastica in se spectata exorbitantis illius indolis esse; *Krumbstab* ergo *schleußt niemand aus* in locis illis, ubi *ex usu*, adeoque jure particulari, foeminis plus fauetur, non autem ex Consuetudine Germaniae universalis. Conf. Illustr. COCCEJUS dissentiens à Thummermuthio Tr. *Krumstab schleußt niemand aus*. Sic Jure particulari Electoratus Saxoniae Clerici à feudi antiqui successione removeri non solent contra Jus Sax. commune, modo simult. investit. participes fiant.

§. VIII.

De Legitimatis idem dicendum. Hi enim *etiam si sint legitimati per subsequens matrimonium* de jure Communi

Hypomn.
feud. tit. X.
§. 7.
Carpz. G. p.
C. 3. 28. D. 2.
Struv. c. 9.
th. 9.

27
muni tam domestico quam recepto Jus proximæ lineæ
prætendere nequeunt, nisi in tenore investituræ aliud
prospectum, aut specialiter à Rege sive Principe ad suc-
cessionem habiles facti, cujus rei exemplum illustre,
exhibet Diploma Ruperti Palatini, recensitum à B. Comm, ad
Schiltero, ex quo patebit, naturales filios per subse-
quens matrimonium legitimatos tamen necesse habu-
isse ad feudalem quoque successionem à Superiore le-
gitimari. Est autem ejus Tenor hic: 231.
Jur. Allem.
Cap. XL. p.

*Wir Ruprecht &c. Agnes von Landenberg Gräve Han-
sen von Habsburg Herren zu Lauffenberg elich Husfrä-
ven und auch solich Kinder als er und dieselbe sin elich
Husfräve itzund mit einander habent oder die in Got-
ternach verlihen virdet, begnadet und befryet, begna-
den und befryen sie in Krafft diß Brieffs und Romischer
Königlichen Mechte Volkommenheit, also das sie solich
Manschaft und Lebenschaft die der obgen. Gräve Hans
oder andre Graven von Rom. Keysern oder Königen oder
von andern Fürsten G. und W. haben und tragen, auch
haben und tragen und der niessen sollen und mögen als NB
ander Graven Kinder von allmänniglich ungehindert. &c.*

Quod si dicas, filios hic intelligi non naturales, sed
ex inæquali matrimonio natos, qui eapropter quod
non sint ebenbürtig, i.e. ejusdem nobilitatis & dignitatis,
legitimandi sint, respondeo per me id licere, cum
nihilominus ex hoc diplomate assertum meum pate-
scat. Si enim hi, qui tamen semper legitimi fuere,
non Ebenbürtige sunt, multo minus tales erunt legiti-
mati per subsequens matrimonium. Confirmat hanc
connexionem Diploma Rudolfo von Zeiffenheim ab
eodem Rudolpho datum, in quo expressè ex concubinâ
postea in matrimonium ducta natis liberis jus succe-
den-

dendi concessit, eosque Rittermäßig lebenbar und Schiltz und Wapens genossen gescheppfet und gemacht. Imo cavet das das Gesetze und Gewonheit &c. in dem Capittel das anfaber Naturales nit schaden solle. Huic juri acriter adhuc inhæret Marchia Brandenburgica, in qua per speciale edictum tales legitimi, etiamsi pater & mater sint nobiles, non succedunt. De Legitimatis per Rescriptum Principis idem sentiendum, quem in finem conf. Celeb. Schilt. c. l.

Ilkufft.

Stryck, E.I.

F. Cap. XV.

q. 38.

p. 226. &c

228.

§. IX.

Illud adhuc notandum puto, eos qui ob gradus linealis prærogativam Tutelam agnaticam sive legitimam prætendunt etiam simultaneæ investituræ jure in rechter Sipzahl fundato instructos esse debere. Si hoc non habent, nec ad Tutelam ratione hujus feudi admittentur; Nam qui in feudi successione nullum jus habet, ille quoque successione illius consequens, quod utique est tutelæ officium, perdit. Hodie enim adhuc tota & unica legitimæ tutelæ ratio est proxima spes succedendi. Et hæc secundum Jus Commune. Quælibet enim particularia perlustrare velle jura, infinitæ molis esset nec pro ratione instituti nec pro juvenilitate mihi imponendæ.

Nov. 118. C.

4. A. B. t. 71

§. X.

An Gallia rationes in privatis juribus *lineæ proximitatem ex nostro textu* admittant paucis adhuc percurrendum. Feuda in usu esse & fuisse demonstrat non tantum Origo Gallorum ex potentissima Francorum natione sed & jura propria, quæ de illis invaluerunt. Congessit totius Regni Principales Consuetudines Carolus Molinæus, doctissimo Comment. à se illustratas. Non tamen hæc obstiterè, quo minus & Long. Consu. inibi

inibi differminatæ fuerint, eo, quo Jus Civile receptum est, fato. Itaque per Regum tacitum consensum hæctenus in tantum approbatæ sunt, in quantum vel Constitutiones, vel conditio tetrarum juris scripti vel non scripti subsidium earum absque læsione æquitatis & præjudicio tertii admiserunt, & in quantum per contraria, quæ vocant *Parlamentorum Arresta* Consuetudines assumptæ ad pristinum terminum non sunt repulsi.

§. XI.

Videndum primò an linearum proximitas ex Primogenitura locum habeat, nam ab hac ad successionem linearem nostram ritè argumentum ducere licet. Statim autemprehendimus duplex Primogenituræ jus. Aliud in bonis individuis, & regalibus, aliud in dividuis & privatis. Illud ferè coincidit cum Germanico veterique Franco & ratione Paragii plenius est. Hoc singulare plane est & à Germanico foro exulans. Primogenitus enim Gallus in feudis quadam præcipit, & reliqua cum fratribus habito tamen iterum respectu juris sui præcellentis dividit. Sic enim Molinæus: Quant pere & mère ayans fiefs & heritages tenus noblement, vont de vie a trepas, delaissez deux enfans, venans a leur succession seulement. Au fils aisné pour son droict d'aisneesse appartient par preciput en chascune des dictes successions, tant de pere que de mere, un hostel tenu en fief tel qui veut choisir pour son manoir principal avec les deux tiers des dicts fiefs & heritages tenus noblement. Et à l'autre des dicts enfans compete & appartient l'autre tiers & residu deditz fiefs & heritages noblement tenus estant des dicts successions. Q. An in hac primogenitura linealis successio locum habeat? Negare id Consuetudo Paris. videret: *Par la ditte coustume, en ligne collaterale n'y a point d'aisneesse*, i. e. in linea collateraliali jus primogenituræ non attenditur. Si itaque primogeniti linea collateralis non attenditur per Consuetud. generalem & quasi Regulam, secundum quam jus dubium interpretari debemus,

D ;

proxi-

B. Schilt. in
Diff. de Pa-
ragio & A-
panagio
§. 23.

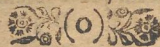
Consuet.
Paris. §. IX.
de mat.
feod.

§. 26. tit. 1. de
mat. feod.

proximitas lineæ ultra geniti multo minus in dubio attendetur, quæ est in casu textus nostri. Et licet Jus Longob. receptum sit, tamen si in aliquibus sit directò contra Jura intestina, non erit observandum. Sic & porrò feminæ à lineali successione §. 26. tit. 1. de videtur excludi: *Entre filles soit en ligne directe ou collaterale mat. feod. il n'y a point d'aisneesse.*

§. XII.

Verumenimvero hisce Consuetudinibus Jus Longobardicum non directò contrariatur. Loquitur enim Gall. Jus de Jure primogenituræ privato in bonis dividuis, quod diversum est à jure proxime lineæ per iteratam devolutionem feudi ab uno in unum exorto. Et etiamsi primogenitum in nostro textu in locum unius supponeremus, casumque formaremus, quo Primogenitus Gall. ex divisione Majorum à primogenito quoque acceperit feudum non dividendum, in hujus tamen linea Collaterali obtineret linearum prærogativa, utpote quæ respectum tantum habet ad hoc feudum ab uno in unum transmittendum, non autem ad illud præcipuum, quod in bonis dividendis Majores ex jure primogenituræ acceperunt. Hic enim non ratio habetur primogenituræ, sed illius lineæ, quæ ex speciali provisione pacti à Lege præsumti in possessione certi alicujus feudi prælata est. Ex hac ergo primogenitura ratione præcipui negata non illicò negabitur proximitas lineæ in genere. Ast si Primogenitura Salica quæ locum habet in dividuis, prohiberetur, hæc nostra lineæ proximitas cessare deberet, cum in modo succedendi ferme conspiret, licet ratione causæ efficientis & aliorum effectuum toto cælo differant. Uti enim proximitas in illa per pactum & individuum rei possessionem inducitur, Ita & in hac, pactum, licet præsumtum, & individuitas, illius causa est. Sed hæc tantum prolata sunt, ut ostendatur Jus Longob. in hoc puncto nequicquam contrariari Juri Gallico, ideoque optimo fundamento quempiam, si Casus per omnia nostro textui similis daretur, ad hanc dispositionem etiam in summis Tribunalibus Regni provocare posse censeo, salvo omnium meliora sentientium judicio.

Wi. Heuberg, Diss., 1703
H-7

ULB Halle

005 361 788

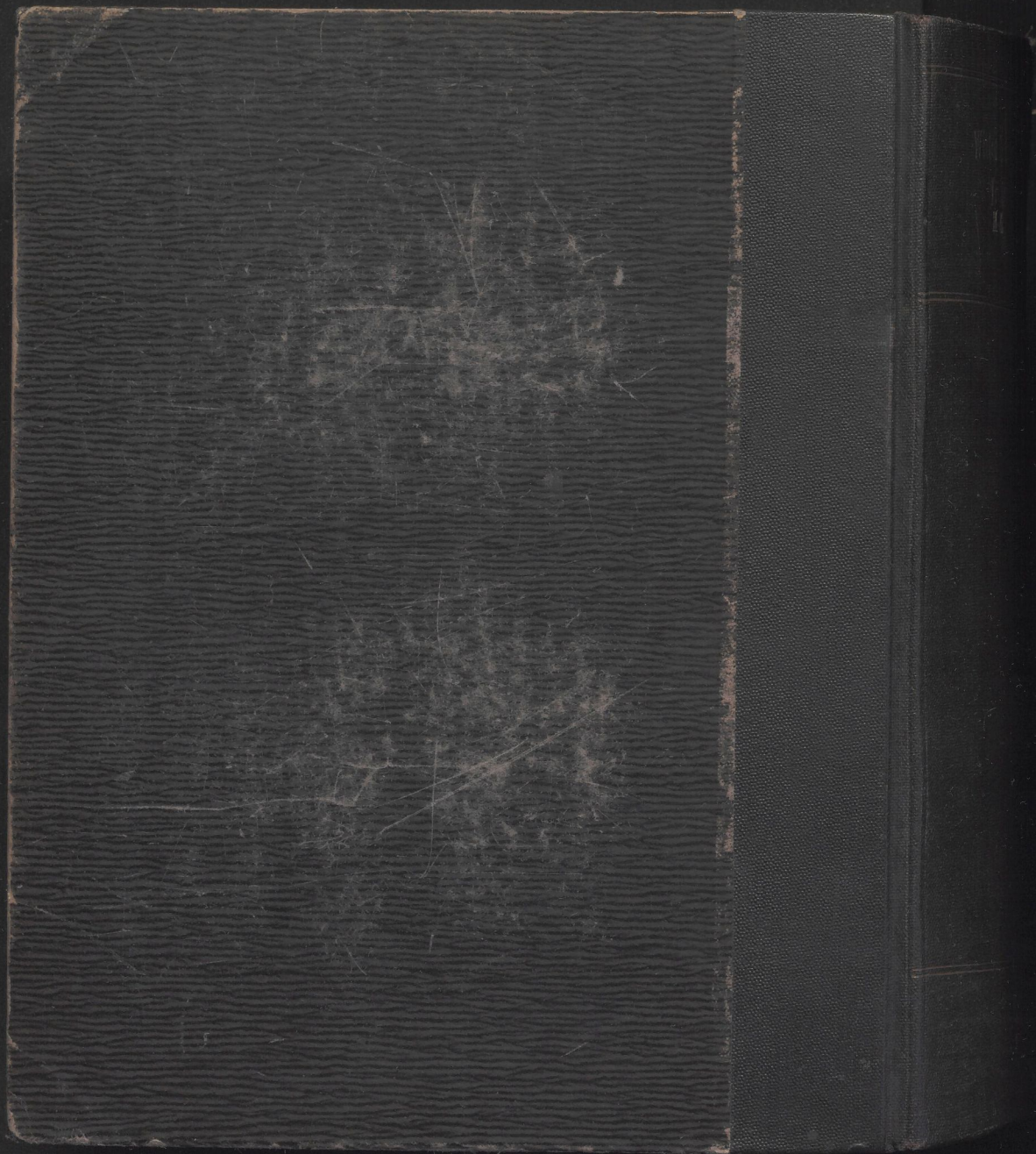
3

5b

1078

15

B. C. D.
DISSERTATIONEM JURIDICAM
DE
**PRÆROGATI-
VA LINEARUM**
IN SUO

1709

EX I
PERMISSV ILL
O
P
JEREM. F
LIN
ARGENTOR.
PLACIDÆ ERU
E
AD DIEM

RE
NICOLAUS C
HILDBUR
VITEM
Typis CHRISTIANI

